

щеше да заговори сърдцето им? Защото майка им беше много добре казала: тъй нито за секунда не се съмняваха във силата на красотата си и нито на умъ не им минаваше, че избранитъ отъ тѣхъ мжже можеха да се откажатъ отъ честта да ги взематъ за съпруги.

Княгинята, обаче, не бѣ намѣрила за необходимо да съобщи на Маргарита, че въ замъка ще има гости. Беше априлъ, полята се възраждаха, и девойката бѣ прекарала цѣлия следъ обѣдъ вънъ, наслаждавайки се на чистия и топълъ въздухъ, слушайки съ възхита птичитъ пѣсни и благословяйки Господа, загдето е създалъ природата толкова красива. Но когато влѣзе въ голѣмия салонъ, кждето всички се бѣха събрали преди да седнатъ на трапезата, тя се изчерви и смути.

Въ присѣдственето на тѣзи хубави младежи и на дветъ ѝ сестри, облѣчени въ разкошни дрехи, тя се засрами отъ чистата си, но тъй скромна рокля!

— Нашата сестра, злобно подхвърли Гуинъ, презира труфилата...

Нориасъ, Ейгълфъ и Мѣдерикъ се присѣдиниха къмъ подигравателния смѣхъ на дветъ сестри. Само баронъ Реджиналдъ, чийто погледъ се бѣше дълго спрѣлъ върху девойката, меко рече:

— Безсъмнено, сърдцето ѝ е тъй чисто, както лицето ѝ: то съвсемъ не се нуждае отъ подправки и труфила.

Кръвта лудо заби въ слѣпитъ очи на Маргарита, толкова трогната бѣ отъ тѣзи похвални думи.

Гуинъ и Нерта прехапаха устни. Четирмата младежи бѣха еднакво очарователни, но баронътъ превъзхождаше останалитъ съ благородството на обноскитъ и интелигентността си.

— Него искамъ за съпругъ! си бѣше казала Нерта.

— Него избирамъ! бѣ решила Гуинъ.

Маргарита пъкъ не бѣ кроила никакъвъ проектъ, ала невинната ѝ душа биде просвѣтлена и смѣтно чувствуваше, че сърдцето ѝ би туптѣло само за баронъ Реджиналдъ.

На другия день вечерътъ — първия день отъ Великденъ — княгинята бѣ уре-

дила голѣмо увеселение, за да даде възможностъ на дветъ сестри да блеснатъ съ всичката си красота. Презъ цѣлия день тѣ се бѣха приготвяли за тоя празникъ. Извадили бѣха най-скжпитъ си рокли. Диаманти свѣтѣха по коситъ и ржцетъ имъ. А горката Маргарита тѣнѣше въ тжжни мисли, като вървѣше за една бедна колиба, кждето живѣеше стара неджгава жена, на която носѣше храна и нѣкои лѣковити билки. Презъ тая хубава великденска утринъ непознатъ пратеникъ бѣ дошелъ да я извика при болната. Тя не бѣ се колебала. Но, въпрѣки великолепия день, въпрѣки радостта, що винаги ѝ доставяше тоя празникъ на възкресението на Христа, тя бѣше извънредно меланхолична. Не можеше да се въздържи да не мисли за тоя баронъ Реджиналдъ, тъй кроткъ, така добре възпитанъ и съ всичката си тъй сдържана до сега нѣжностъ се устреми къмъ този, когото вътрешно смѣташе за свой годеникъ.

Но какъ да се бори срещу сестритъ си, така еlegantни, така богато облѣчени? Тѣ носѣха такива хубави рокли, толкова рѣдки скжпоценности!... А тя? Най-скромни дрехи и нито една огърлица, нито една гривна... Гуинъ и Нерта имаха диадеми, които блѣскаха на главитъ имъ като у феитъ. Боже мой! какво не би дала, за да може и тя сжщо да сложи на косата си диадема, която да ѝ направи хубавал

Но ето че като отвори вратата на градинката предъ колибата биде присрещната отъ красива жена, чиято рокля имаше цвѣта на небесната синева. Неизразимо кроткитъ ѝ очи свѣтѣха като звезди и чудно сияние се излъчваше отъ почти прозрачното ѝ тѣло.

Маргарита се прекръсти несъзнателно като предъ иконата на Светата Дева, която се намираше въ параклиса на замъка.

— Защо си тжжна? запита я красива жена.

Тжжна? Ахъ, да! На сърдцето ѝ бѣше тъй тежко, че сякашъ щеше да се прѣсне. Докато всички, богато нагиздени, щѣха да се веселятъ, тази вечеръ тя щѣ-